

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2025 - 2928
Den 23. maj 2025

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 739 (MOF alm. del) stillet 23. april 2025 efter ønske fra Søren Egge Rasmussen (EL).

Spørgsmål nr. 739

”Vil ministeren redegøre for, hvordan en kommune skal forholde sig, hvis den modtager en ansøgning om udbringning af biokul på landbrugsjord eller andre arealer? Vil ministeren endvidere oplyse, hvilke regler der skal ligges til grund for en miljøtilladelse, hvilke grænseværdier der skal overholdes, og hvordan overholdelse af grænseværdierne skal kontrolleres? Der henvises til, at Miljøstyrelsen i sit »udkast til vejledende udtalelse om udbringning af biokul til jordbrugsformål« angiver, at »Miljøstyrelsen opfordrer umiddelbart til at fastholde et forsigtighedsprincip i forbindelse med udbringning af biokul på landbrugsjorde. Opfordringen til forsigtighedsprincip beror sig på, at de miljømæssige konsekvenser af anvendelsen af biokul til jordbrugsformål ikke er tilstrækkeligt dokumenteret. Der mangler dermed fortsat dokumentation i forhold til indholdsstoffer i biokul samt hvilke langtidseffekter, der er på jorden og det øvrige miljø (herunder bl.a. grund-, overflade- og drikkevand) som følge af udbringningen«

Svar

I dag kræver udbringning af biokul på landbrugsjord en tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 19, stk.1. Det skyldes, at biokul kan indeholde stoffer, der kan forurene grundvand, jord eller undergrund. Kommunerne træffer, jf. § 19, stk. 4, afgørelse om tilladelser efter § 19, stk. 1.

En kommune, der modtager en ansøgning om § 19-tilladelse, skal jf. miljøbeskyttelsesloven behandle ansøgningen på et oplyst grundlag. Det er således kommunen, der bl.a. skal tage stilling til, om der er tilstrækkelig viden om biokullet i det konkrete tilfælde, om forholdene på lokaliteten er egnede til udbringning af biokul samt øvrige forhold, som kommunen vurderer, skal være i orden som grundlag for, at de kan give en § 19-tilladelse. Kommunerne kan også stille krav om at få tilstrækkelig viden om fx indholdsstoffer i den biokul, ansøgeren ønsker at udbringe. Kommunerne har lokalt kendskab til fx følsomme områder, Natura 2000 områder og tilstanden for overflade- og grundvand i deres kommune og kan dermed tage de konkrete forhold i betragtning i forbindelse med deres sagsbehandling. Hertil kan kommunen desuden vælge at sætte et passende loft over mængden af biokul pr. areal over en vis periode som udtryk for et forsigtighedsprincip.

Miljøstyrelsens kommende, vejledende udtalelse om udbringning af biokul til jordbrugsformål skal støtte kommunerne i deres arbejde. Den vejledende udtalelse vil bl.a. pege på eksisterende regulering, som kommunerne kan støtte sig til, når de skal vurdere en ansøgning om udbringning af biokul til jordbrugsformål.

I forhold til kontrol af overholdelse af grænseværdier, er der ikke fastsat specifikke grænseværdier, der skal overholdes, da disse tilladelser på nuværende tidspunkt skal gives på baggrund af viden om indholdsstoffer i den konkrete mængde biokul, der søges om at kunne udbringe, og hvad det pågældende areal kan holde til. Dvs. at der skal være relevante analyser af biokullet til rådighed for kommunens vurdering af ansøgningen.

Magnus Heunicke

/

Signe Vallebo